

Volds handlinger, som ofte ikke ere udsprungne af noget særlig foragteligt Motiv, ikke bør betragtes som vænørende i den offentlige Mening, og det har Ministeriet jo ogsaa ofte i forekommende Tilfælde antaget. Paa den anden Side kan det naturligvis tænkes, at de ere af en saadan Bestaendighed, fremgaaede af saadanne flette Motiver eller ledsagede af kvalificerende Omstaendigheder, at de bør anses for at være vænørende i den offentlige Mening. Det bliver dog altsaa paa et forholdsviis lille Gebet, at disse Tvivl kunne opstaa, saa jeg tror, de ville indtræde saa sjældent, at det Hensyn ikke kan opveje den store Uvejlighed, det vil være for alle vedkommende at henvende sig til Amtet.

Efter de Bemærkninger, der ere faldne, kan jeg i det hele taget ikke tvivle paa, at man nok kan komme til rette om dette Lovforslag. For saa vidt man vilde skride til en Revision af Loven af 3dje April 1868, vil jeg derom blot bemærke, at det jo, dersom man vilde fremkalde en gennemgaaende Forandring i disse Forhold, egentlig ikke vilde være den naturligste eller hensigtsmæssigste Vej at bygge videre paa Loven af 3dje April 1868, men det vilde snarere være det rigtige at slaa ind paa den Vej, man bruger i de fleste andre Lande, nemlig at Domstolene samtidigt med Straffens Idømmelse bestemme, for hvilket Næremaal den paagældende skal være berøvet sine Værettheder. I den Henseende maa naturligvis Domstolene have et vist Spillerum for deres Støn, saaledes at de efter Handlingens individuelle Bestaendighed kunne strække dette Tidsrum noget længere ud eller sætte det noget kortere eller muligt endog uidslade at gøre en saadan Tilføjeelse til Dommen. Men det er jo ganske vist, at det vil være en Forandring i vor Straffelov, thi her bør en saadan Bestemmelse have Plads. Ved en Revision af Loven af 3dje April 1868 kan det altsaa ikke opnaas.

Som den sidste ærede Taler bemærkede, sagde jeg i Folketinget, at der var enkelte Punkter i denne Lov, der vare uheldig redigerede. Jeg sagde det navnlig med Hensyn til et Punkt, som tangerer det her foreliggende Spørgsmaal noget. Som de Herrer ville vide, indeholdes der nemlig i Lov af 3dje April 1868, § 6, en Bestemmelse om, at visse Straffe, som overgaa Personer i den unge Alder — ikke blot Personer under 15 Aar, men ogsaa mellem 15 og 18 Aar — naar de ikke overfitige en vis Grænse, ikke have nogen Indflydelse paa Væretten, saaledes altsaa, at der ikke behøver at forløbe noget Tidsrum, inden de paagældende have deres Værettheder ubestaaene af flige

Domme. Den Ide, der vel nærmest laa til Grund for det her foreliggende Forslag, nemlig at gamle, glemte Ungdomsforsøelser ikke saaledes burde drages frem igen paa Grund af denne Alderdomsforsørgelse, kunde jo derfor lede Tanken hen paa, at man skulde være gaaet den Vej at uvidde dette noget, saaledes altsaa, at man ikke just blev staaende ved det 18de Aar, men gik noget længere frem, saa at Loven altsaa væsentlig fik den Karakter, at den var rettet paa Ungdomsforsøelser. Denne Vej er man imidlertid ikke gaaet, saa det skal jeg ikke opholde mig videre ved. Jeg tror ogsaa, at man kan gaa den Vej, som foreligger i Forslaget. Men her paa dette Punkt er der, som netop det Tilfælde viser, som man formodentlig har haft for Øje, da man indbragte dette Lovforslag i det andet Ting, en Mangel ved Redaktionen af § 6 i Loven af 1868, idet det nemlig formentlig burde have været udtrykt saaledes — som vel ogsaa Meningen var — at det maatte komme an paa, om den paagældende havde begaaet de omtalte forbrudte Handlinger under 15 Aars Alderen eller under 18 Aars Alderen. Saaledes er imidlertid Loven ikke bleven affattet; den blev affattet saaledes for deres Vedkommende, som er under 15 Aar, men det samme Princip er ikke blevet anvendt paa dem, der ere mellem 15 og 18 Aar, idet Loven nemlig kun gælder Straffedomme, som ere overgaaede dem under det 18de Aar. Hvis det Tilfælde altsaa indtræder, at en Person vel begaar den omtalte Handling for det 18de Aar, men Dommen først falder efter det 18de Aar, falder den paagældende ikke ind under Lovens § 6, saaledes som den er affattet. Det var netop saa i et af de Tilfælde, som vistnok nærmest have foranlediget dette Lovforslags Indbringelse, med en gammel Kone, som havde fordulgt en hende saaledes overgaaet Straffedom, med Hensyn til hvilken der var den Mærkelighed, at Handlingen var begaaet før det 18de Aar, men Dommen faldt først efter det 18de Aar, saa at Reglen i § 6 i Loven af 3dje April 1868 ikke har kunnet komme hende til gode, skønt det vistnok egentlig var Meningen med den, at den skulde komme hende til gode. Det er det Forhold, jeg navnlig har haft for Øje, naar jeg har sagt, at der paa flere Punkter og navnlig paa et Punkt, der laa denne Sag nær, forelaa en mindre heldig og mindre konsekvent Affattelse af § 6 i Loven af 3dje April 1868.

Jeg skal anbefale Tinget at fremme denne Sag, idet jeg haaber, at man selv om man, som den ærede Iste Taler (Steffen-